XVIII. évf. 4. szám 2006. július-augusztus

MARANA THA

Jöjj el Uram! Jel. 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás lapja

Cantalamessa:

Az őszinte szeretet

Áldom az Urat minden időben,
ajkamon van dicsérete szüntelen.
Az Úrban dicsekszik lelkem,
hallják meg a szelídek és örvendezzenek.
(zsolt. 34,2-3)

Az élet szabályai

Szent Bernát egyik könyvében elcsodálkozik azon az emberi furcsaságon, hogy mindenki ismeri a jót, ismeri a hozzávezető utat, mégis az ellenkezőjét cselekszi. Vagy ha nem az ellenkezőjét, akkor is a jót nem követi teljes erejével. Meg-megáll az úton, mintha egyáltalán nem lenne fontos a jó. Van, aki sétál és elábrándozik a másik út lehetőségein. Csak kevesen vannak, akik teljes erejükből futnak, mert érzik a jó fontosságát és látják az idő rövidségét. Bernát felteszi a kérdést: **„Mit ér, ha megteszed ugyan, de nem jó szívvel, hanem szeretet nélkül?"**

Mózes azt mondta a népnek: *„Szeresd Uradat, Istenedet... tartsd meg parancsait, akkor élni fogsz"* (MTörv 30,16). Miért adta Isten az élet szabályait? Azért, mert vágyakozik arra, hogy az embert boldoggá tegye. A bűnbeesés elvette az ember tisztánlátását. Ezért csak úgy tud kilépni a sötétségből, ha elfogadja annak tanácsát, aki tisztán lát.

Az orvos is, csak akkor tud gyógyítani, ha a beteg együttműködik vele. Ha betartja azokat a szabályokat – például a gyógyszer szedésének módját vagy étrendi előírásokat –, amelyek a szervezetét kiemelik a bajból. A helyes emberi együttélést is csak bizonyos szabályok betartásával lehet elérni. Ahol felrúgják a szabályokat, ott pokollá válik az együttélés. Ha az ember meg akar teremteni egy lelki kultúrát – akár saját magában, vagy környezetében, vagy a világban –, akkor fel kell ismernie a szabályok fontosságát és betartani azokat.

Ki kell szabadulni a felnőtteknek a kamaszkor minden szabályt elutasító lázadásából és fel kell ismerniük végre, hogy itt az életről van szó. Az ember életéről és a világ életéről. Haldoklik a természet és haldoklik az ember. Isten azonban nem mondott le az emberről! Meg akarja menteni! Ennek érdekében minden lehetőséget felhasznál.

Az Evangélium azt tanítja, hogy nem a parancsok elutasításával lehet elérni a felnőttkort, hanem a szív odaadásával. Mert a felnőttség ott kezdődik, hogy az ember ki tud lépni önzéséből és oda tudja adni magát a Szeretetnek, végső soron Istennek. Isten parancsai ezt az odaadást szeretnék elérni, ami az élet beteljesülését jelenti. Az odaadás foka könnyen lemérhető cselekedeteinkből.

Jakab apostol azt írja (1,22): *„Legyetek megvalósítói az Igének, nem csak hallgatói, különben önmagatokat csaljátok meg."* Miért mondja ezt az apostol? Mert az embernek megvan az a képessége, hogy fölépítsen egy látszat tökéletességet. Képes ismereteket szerezni a tökéletességről, ennek birtokában mindenkit kritizál, fölényeskedik, azt a látszatot kelti, mintha már tökéletes lenne. Isten azonban látja a szívét és látja, hogy a fölényes szavak mögött nincs élet, nincs semmi, nincs szeretet. Egy idő után ezt az emberek is fölismerik! És ekkor elindul egy traumatikus folyamat. Ez a testvér elveszíti az emberek bizalmát, egyre többen távolodnak el tőle, sőt előfordul, hogy kigúnyolják. Ilyenkor megtörténhet, hogy haraggal reagál. Panaszkodik, hogy az emberek milyen rosszak, mert nem akarják őt megérteni. Ha ebben a helyzetben valaki Istenhez tud kiáltani és elindulni az alázat útján, akkor megtapasztalja a Szentlélek által az újjászületés boldogságát.

Amikor egy alkalommal a tisztasági törvény betartását kérték számon Jézustól a farizeusok, akkor rávilágított arra, hogy nem a külső tisztaság a legfontosabb, hanem a belső tisztaság. *„A szívből ered ugyanis minden rossz gondolat, gyilkosság, házasságtörés, paráznaság, lopás, hamis tanúság és káromlás. Ezek szennyezik be az embert!"* (Mt 15,18)

Isten ezt a szívet kéri tőlünk! Ezt a bűnnel terhelt, romlott szívet. Neki öröme telik abban, hogy a rosszat megjavítsa. Akkor boldog, ha egy önző, gonosz szívben létrehozhatja a szeretet csodáját. Azért kéri tőlünk szívünket, hogy megtisztítva visszaadhassa. Ha visszakaptuk tisztán a szívünket, akkor képesek leszünk befogadni az életet!

Az igaz élet Istenben van elrejtve. Sehol másutt nem tudjuk megtalálni! Életet befogadni annyi, mint Istent befogadni! Isten befogadni annyi, mint a szeretetet befogadni. Ezt a kegyelmet kívánom minden olvasónknak az idei nyáron!

Katona István
főszerkesztő

Az őszinte szeretet

A Szentlélek gyümölcsei, vagyis a keresztény erények között – melyeket Pál apostol felsorol a Galatákhoz írt levél 5,22-ben – első helyen a **szeretetet** találjuk. Ezzel kezdődik az erényekről szóló buzdítás is a római levélben. Az egész 12. fejezet folyamatos buzdítás a szeretetre:

„Szeressetek tettetés nélkül, irtózzatok a rossztól, ragaszkodjatok a jóhoz." (Róm 12,9)

A 13. fejezet tartalmazza a híres kijelentéseket a **szeretet természetéről**, amelyek mint a törvény kiegészítései és beteljesítői szerepelnek:

„Ne tartozzatok senkinek semmivel, csak kölcsönös szeretettel, mert aki embertársát szereti, a többi törvényt is megtartja." (Róm 13,8)

A 14. fejezet a szeretet különleges formáját, a **szegények iránti szeretetet** helyezi előtérbe, valamint a közösség azon tagjai iránti szeretetet, akik valamelyik kérdésben eltérően gondolkodnak.

A 8. fejezetben az apostol a szeretetről, mint a *„Lélek törvényéről"* beszélt nekünk, vagyis mint egy belénk oltott lelkiállapotról, amely képessé tesz minket a szeretetre. A 14. fejezetben viszont a szeretetről, mint a *„Lélek gyümölcséről"* beszél, vagyis a kegyelemmel együttműködő szabadság ismételt erőfeszítése által szerzett erényről.

Hogy megértsük a lelkületet, amely egyesíti mindezeket az ajánlásokat, vagy jobban mondva azt az „érzést", amely Pálban van a szeretettel kapcsolatban, ebből a kezdőmondatból kell kiindulnunk: *„A szeretetben nincs tettetés!"* (Róm 12,9) Ez nem a sok buzdítás egyike, hanem az a kiindulópont, amelyből az összes többi származik. A szeretet titkát tartalmazza. A Lélek segítségével próbáljuk megérteni ezt a titkot. A Szent Pál által használt eredeti kifejezés, amelyet *„tettetés nélkül"*-nek fordítunk, a görögben az „anhypókritos", vagyis: „képmutatás nélkül". Ez a szó egyfajta jelzőfény; ez valójában egy ritka fogalom, amelyet az Újszövetségben szinte kizárólag a keresztény szeretet megjelölésére használnak. Az „őszinte szeretet" kifejezés („anhypókritos") a 2Kor 6,6-ban és az 1Pt 1,22-ben is visszatér. Ez utóbbi szöveg lehetővé teszi számunkra, hogy teljes bizonyossággal összegyűjtsük a kérdéses fogalom jelentését, mivel körülírva magyarázza meg azt: az őszinte szeretet az intenzív, „teljes szívvel való" szeretetet jelenti.

Szent Pál tehát ezzel az egyszerű megállapítással – *„a szeretet legyen tettetés nélküli!"* – magának a szeretetnek a gyökerére, a szívre irányítja a figyelmet. Amit a szeretettől elvárnak, az az, hogy igaz és hiteles legyen, ne pedig színlelt. Mint ahogy a bornak is ahhoz, hogy „őszinte" legyen, a szőlőből kell származnia, úgy a szeretetnek a szívből. Az apostol ebben is hűséges visszhangja Jézus gondolatának; ő ismételten és erőteljesen mutatta be a szívet, mint azt a „helyet", ahol eldől mindannak értéke, amit az ember tesz: hogy egy személy életében mi tiszta és mi tisztátalan:

„A szívből törnek elő a gonosz gondolatok, a gyilkosság, a házasságtörés, a kicsapongás, a lopás, a hamis tanúság, a káromlás" (Mt 15,19).

Itt egyfajta páli szeretetfelfogásról beszélhetünk. Ez abban áll, hogy a szeretet szavakból és tettekből álló külső és látható univerzumán belül feltár egy másik, belső univerzumot, amely a külső számára az, ami a lélek a test számára. Ezt a felfogást a szeretetről szóló másik nagy szakaszban is megtaláljuk, vagyis az 1Kor 13-ban. Szent Pál itt figyelemreméltó megállapításokat tesz erről a belső szeretetről, a szeretet tulajdonságairól és érzéseiről: a szeretet türelmes, jóságos, nem irigykedik, nem gyullad haragra, mindent eltűr, mindent elhisz, mindent remél... Ezek közül egyik sem vonatkozik a **jócselekedetekre**, vagy a szeretet műveire, hanem minden a **szeretetre** van visszavezetve.

A jóakarat fontosabb a jótékonyságnál. Maga az apostol az, aki pontosítja a szeretet két szférája közötti különbséget, azt mondva, hogy a külső szeretet legnagyobb jele (a vagyon szétosztása a szegényeknek) a belső szeretet nélkül nem érne semmit. Az „őszinte" szeretet ellentéte lenne. A képmutató szeretet éppen az, amely jót tesz anélkül, hogy szeretne, amely a külvilág felé mutat valamit, amely nincs meg a szívében. Ebben az esetben a szeretetnek egy külsőleges megmutatásáról van szó, amely rejthet egoizmust, önmaga keresését, a testvér eszközzé tételét, vagy a lelkiismeret egyszerű bűnbánatát.

Végzetes hiba lenne szembehelyezni egymással a szív és a tettek szeretetét, vagy a belső szeretetbe menekülni, hogy abban egyfajta alibit találjunk a cselekvő

szeretet hiányában. Tudjuk, hogy milyen erőteljesen ösztönöznek Jézus (Mt 25), Szent Jakab (2,16) és Szent János (1Jn 3,18) szavai a tevékeny szeretetre. Tudjuk, hogy Szent Pál milyen fontosnak tartotta, hogy pénzgyűjtést szervezzenek a jeruzsálemi szegények javára. Egyébiránt azt mondani, hogy szeretet nélkül „semmit sem használ nekem", ha mindenemet a szegényeknek adom is, nem jelenti azt, hogy az haszontalan lenne és nem segítek vele senkin. Ez inkább azt jelenti, hogy „nekem" nem használ semmit, de annak a szegény embernek segíthet, aki megkapja azt. Tehát nem a szeretet cselekedetei jelentőségének csökkentéséről van szó, inkább arról, hogy a belső szeretet védelmet nyújt ezek számára az önzés és a végtelen ravaszság ellen.

Szent Pál azt akarja, hogy a keresztények *„gyökeret verjetek és alapot vessetek a szeretetben"* (Ef 3,17), vagyis, hogy a szeretet legyen mindennek a gyökere és az alapja.

Maga Isten rögzítette ezt az alapelvet, amikor kimondta:

„A második hasonló hozzá: Szeresd felebarátodat, mint saját magadat." (Mt 22,39)

Ennél jobban nem lehetett volna biztosítani a felebarát szeretetét. Akkor sem érte volna el jobban ezt a célt, ha ezt mondta volna: „Szeresd úgy a felebarátodat, mint Istent", mivel Isten szeretetével kapcsolatban – vagyis arról, hogy mit jelent Istent szeretni – az ember képes hazudni, de a saját szeretetével kapcsolatban nem. Az ember minden körülmények között nagyon jól tudja, hogy mit jelent saját magát szeretni. Olyan ez, mint egy tükör, amelyet mindig a szeme előtt tart.

Őszintén szeretni azt jelenti, hogy ebben a mélységben szeretünk, ott, ahol többé nem lehet hazudni, mivel önmagad előtt vagy. Egyedül a tükör előtt, Isten tekintete előtt. A felebarát ezen az úton a személyiségem legbenső szentélyébe lép be, oda, amelyet a Szentírás „belső embernek" nevez. Valójában és teljesen felebaráttá válik, mivel magammal hordom őt a szívemben, akkor is, ha egyedül vagyok Istennel és saját magammal. A **felebarát** egyenesen **bizalmasommá** válik. Ez a legnagyobb méltóság, amelyet egy személy adhat a másiknak.

Isten a szereteten keresztül találta meg azt az utat, amelyen keresztül megvalósíthatja ezt a természetfeletti dolgot. Ez az előképe a szentek végső közösségének, amikor a szeretet által, minden egyes személy mindenkiben lesz, és mindenki minden egyes személyben. Az egyes ember öröme megsokszorozódik mindenki örömében. Az „őszinte" szeretet a visszatükröződése a földön Isten szeretetének. Isten adja azt szívünkbe; jót tett velünk, mert szeret minket. Mindennek a kezdetén, amelyet Isten tett értük, az Ő „jóakarata" áll, vagyis irántunk való „jóindulata" (vö. Ef 1,5).

Az isteni szeretet

Hogy egyedi legyen, a keresztény szeretetnek – az irgalmasság cselekedeteinek – belülről, a szívből kell kiindulnia.

„Mint Istennek szent és kedves választottai, öltsétek magatokra az irgalmasságot, a jóságot, a szelídséget és a türelmet." (Kol 3,12)

Mindenesetre azonnal pontosítanunk kell, hogy itt valami sokkal radikálisabbról van szó az egyszerű „bensőbbé tételnél". Inkább arról van szó, hogy valaki a szeretet külső gyakorlásáról a belsőre helyezi a hangsúlyt.

Ez csak az első lépés. Az ember mélységei nem csak pszichológiai mélységek; a Szentlélek ott-lakása által, teológiai mélységekké is váltak, Isten mélységeivé! Itt van a szeretet titka, itt van az újdonság, amelyet a Lélekben való új élet teremtett meg bennünk. Ha valaki nem érti meg ezt, nem ért meg semmit, és mindennek ellenére, bensejében egy régi és természetes horizont marad meg, amelyben a keresztény szeretet minőségileg nem különbözik a szeretet egyéb fajtáitól. Az „erkölcsi" szeretet a „hitbeli" szereteten alapul és erre vezethető vissza. A belsővé tétel elérkezik az istenivé tételhez!

Keresztény az – mondta Szent Péter –, aki „igaz szívvel" szeret (1Pt 1,22), de milyen szívvel? Az új szívvel! Egykor a törvény alatt, az ember új szívet kért magának: *„Teremts bennem új szívet, Istenem"* (vö. Zsolt 51,12); Isten megígérte, hogy új szívet fog adni (vö. Ez 36,26). Most ez az új szív meg lett teremtve, immár valóság, amely minden megkeresztelt emberben létezik: csak működésbe kell hozni, edzeni kell. Ezt célozza az apostoli buzdítás.

Mikor mi „szívből" szeretünk, Isten van jelen bennünk Szentlelke által, és Ő az, aki szeret. Magának Istennek a szeretete halad keresztül rajtunk. Az emberi cselekvés valóban istenivé válik. *„Az isteni természet részeseivé"* (2Pt 1,4) válni azt jelenti, hogy az isteni cselekvés részeseivé válunk (a szeretet isteni cselekvésévé, mivel Isten a szeretet!). Ezt a nagyszerű igazságot nem nekünk kell kikövetkeztetnünk Isten Igéjéből, mert ez világosan megtalálható az Újszövetségben:

„A remény pedig nem csal meg, mert a nekünk ajándékozott Szentlélekkel kiáradt szívünkbe az Isten szeretete." (Róm 5,5)

Mi nem csak azért szeretjük az embereket, mert Isten szereti őket, vagy Ő azt akarja, hogy szeressük őket, hanem azért, mert Szentlelkét ajándékozva nekünk, szívünkbe oltotta iránt uk érzett szeretetét. Jézus azt kéri az Atyától, hogy az a szeretet, amelyet Tőle kapott, meglegyen a tanítványokban is (vö. Jn 17,26). Ez úgy történik, mint egy vigasztalás.

Szent Pál írja:

„Ő megvigasztal minket minden szomorúságunkban, hogy mi is megvigasztalhassuk azokat, akik szomorúak, azt a vigasztalást nyújtva nekik, amelyet Ő nyújt nekünk." (2Kor 1,4)

Mi azzal a vigasztalással vigasztalunk, amellyel Isten vigasztal minket, azzal a szeretettel szeretünk, amellyel Isten szeret minket. Nem egy ettől különböző szeretettel. Ez megmagyarázza a látszólag aránytalan fontosságot, amelyet a szeretet legegyszerűbb – gyakran rejtett – megnyilvánulása kap. Azt az újdonságot és életet, amelyet maga körül teremt. Ez azért történik így, mert ez a jele és eszköze egy másik szeretetnek, egy kicsit úgy – számot vetve a mértékekkel –, mint ahogy az eukarisztikus kenyér egy másik táplálék jelképe.

A keresztény szeretet tehát különbözik minden más szeretettől azáltal, hogy ez Krisztus szeretete: nem én vagyok többé, aki szeretek, hanem Krisztus, aki szeret bennem.

Az **agapé**, amely leszáll a Szentháromság örök forrásától, amely Jézus Krisztusban öltött emberi alakot és emberi szívet, most lélegzik és szétterjed, hogy „megöntözze" az egész földet. Úgy akar keringeni a szívekben, mint ahogy a méz a lépben. Ezen a mély és rejtett szinten történik meg a világ valódi átalakulása. Bezárul az egoizmus forrása és ismét kinyílik a szeretet forrása, amely „kiárad". Ismét megnyílik a teremtés! A szeretet valóban az új világ alkotóeleme.

Én magam, ha akarom, Isten szeretetének kisugárzási központja lehetek. Mindenesetre semmi mámorító vagy lángra gyújtó nincs ebben a gondolatban. Ez a lehető „legjózanabb" gondolat, mivel mindent Istentől kaptunk. *„Mid van, amit nem kaptál?"* (1Kor 4,7)

Azért is ez a lehető legjózanabb gondolat, mert ahhoz, hogy működtetni kezdjük ezt az új szívet, el kell hallgattatni a régit; meg kell halnunk saját magunk számára.

Megszabadulni az ítélkezés mérgétől

Elmélkedve az apostol szeretetre való buzdításán, egy ponton eszembe jutottak Jeremiás próféta következő szavai:

„Mert ezt mondja az Úr Júda férfiainak és Jeruzsálem lakóinak: Szántsatok magatoknak új ugart, és ne vessetek tövisek közé! Az Úrért metélkedjetek körül, és távolítsátok el szívetek előbőrét." (Jer 4,3-4)

Az Isten szava által bemutatott őszinte szeretet talaján úgy láttam a saját szívemet, mint egy meg nem művelt földet, amely tele van tövisekkel, és arra vár, hogy megműveljék. Ugyanakkor egy új vágyat és szükséget is éreztem arra, hogy elkezdjem ezt a talajjavító munkát, hogy a szívemből „befogadó" helyet hozzak létre a testvérek számára, olyat, mint Isten szíve, amelyről ezt olvashatjuk: *„együtt érez mindenkivel és semmit sem vet meg abban, akit teremtett"* (Bölcs 11,23).

Amikor egy alkalommal Afrikában voltam, egy olyan vidéken, amilyen Jeremiás próféta is találhatta magát, megértettem, mit akart mondani azokkal a szavakkal, amelyekre az imént emlékeztem vissza. A száraz hónapok alatt a gondozatlanul hagyott mezők a szó szoros értelmében megtelnek tüskés bokrokkal és más cserjékkel. Mikor már közel van az esős időszak és a virágzás ideje, a földműves elmegy a földecskéjére, csomóba gyűjti mindezeket a növényeket, és elégeti őket, hogy ne vessen a tövisek közé. Az éjszaka leszálltakor a hatalmas és csendes afrikai tájon mindenhol hatalmas lángoló máglyák látszanak. A próféta így szól: ugyanezt kell tennünk azzal a mezővel, amely a mi szívünk. *„El kell pusztítanunk magunkban az ellenségességet"*, ahogyan Jézus tette a kereszten (vö. Ef 2,16). Isten szava különösen három máglya elkészítését javasolja számunkra.

Az első máglya a **rossz vélemények**:

„Miért ítéled el tehát testvéredet vagy miért nézed le embertársadat? Hiszen mindnyájan Isten ítélőszéke elé jutunk. Ezért többé ne ítélkezzünk egymás fölött, inkább legyetek azon, hogy a testvér miattatok ne ütközzék meg s ne botránkozzék." (Róm 14,10.13)

Az ellenséges ítéletek, melyek telve vannak ellenszenvvel és elítéléssel, azok a tövisek, amelyekről ebben a szövegben Jeremiás próféta beszél: gyökerestől ki kell

tépni és elégetni őket, megszabadítani tőlük szívünket. Jézus a következőket mondja:

„Ne ítélkezzetek, hogy fölöttetek se ítélkezzenek! Amilyen ítélettel ti ítélkeztek, olyannal fognak majd fölöttetek is ítélkezni. Amilyen mértékkel mértek, olyannal fognak majd nektek is visszamérni. Miért látod meg a szálkát embertársad szemében, amikor a magadéban a gerendát sem veszed észre?" (Mt 7,1-3)

Ezeknek a szavaknak az értelme: ne ítéljétek meg az embereket, és akkor ők sem ítélnek meg benneteket (tapasztalatból tudjuk, hogy ez nincs mindig így), de leginkább: ne ítéld meg testvéredet, hogy Isten se ítéljen meg téged. Sőt: ne ítéld meg testvéredet, mivel Isten sem ítélt meg téged. Nem egy haszonelvű, hanem kérügmatikus erkölcsről van szó. Az Úr a felebarát bűnét (a megítélt bűnt), bármi is legyen az, vékony szálkához hasonlítja, annak a bűnével szemben, aki őt megítéli (az ítélkezés bűne), amely egy gerenda. A gerenda maga az ítélkezés ténye, annyira súlyos Isten szemében.

Szent Jakab és Szent Pál egyaránt mély okát adja ennek az ítélkezési tilalomnak. Jakab apostol ezt mondja:

„Egy a törvényhozó és a bíró, aki megmenthet vagy elveszíthet. Ki vagy te, hogy ítélkezel felebarátod fölött?" (Jak 4,12)

Ez azt jelenti: egyedül csak Isten ítélhet, mert Ő ismeri a szív titkait, minden cselekvés miértjét, szándékát és célját. Mi azonban mit tudunk arról, hogy mi játszódik le egy másik ember szívében, amikor megtesz egy adott dolgot? Ismerjük vajon az összes körülményt, amelyek az illető vérmérsékletéből, neveltetéséből, valamint szándékainak vonatkozásaiból erednek? Az ítélkezni akarás egy nagyon veszélyes cselekedet számunkra, olyan, mintha például csukott szemmel dobnánk el egy lándzsát, anélkül, hogy tudnánk, hova fog érkezni. Az ítélkezés kitesz minket annak, hogy igazságtalanok, kegyetlenek, ostobák legyünk. Elég megfigyelni, hogy milyen nehéz megérteni és megítélni saját magunkat is. Mekkora sötétség van gondolatainkban, amikor jobban meg akarjuk érteni szándékainkat, hát akkor mennyire lehetetlen egy másik létező mélyére teljesen leszállni: jelenébe, múltjába, a fájdalomba, amely őt motiválja:

„Ki ismeri az ember benső dolgait, ha nem a benne lakó emberi lélek? Hasonlóképpen Isten titkait sem ismeri senki, csak Isten Lelke." (1Kor 2,11)

Olvastam, hogy egy napon egy öregember, megtudva testvéréről, hogy vétkezett, így szólt: „Mily nagy rosszat tett!" Akkor egy angyal eléje hozta testvére lelkét, aki vétkezett, és ezt mondta neki: „Íme, aki fölött ítélkeztél, meghalt. Hova akarod hogy küldjem, az Isten országába, vagy a kárhozatra?" Az idős szentet annyira megrázta ez az elképzelés, hogy neki kell eldöntenie egy ember örök sorsát, hogy egész további életét sóhajtozás, könnyek és munka között töltötte, kérve Istent, hogy bocsássa meg bűnét.

„Nincs mentség számodra, bárki légy, te ember, aki ítélkezel, mert azzal, hogy másokat megítélsz, önmagadat ítéled el, hiszen te, aki ítélkezel, hasonlókat teszel." (Róm 2,1)

Ez egy olyan igazság, amellyel talán egyedül, a saját erőnkből vetettünk számot, minden alkalommal, amikor ítélkeztünk valaki felett, majd lehetőségünk nyílt rá, hogy elgondolkozzunk saját magatartásunkon. Az emberi viselkedés egyik jellemző tulajdonsága, hogy a többiekben főként azt ítéljük el, ami nem tetszik saját magunkban, de nem merünk vele szembenézni. A fösvény elítéli a fösvénységet, a fennhéjázó ember főleg a fényűzés bűnét veszi észre, és senki sem figyel jobban a büszke embernél a büszkeségből fakadó bűnökre.

A bűnökről szóló értekezés nehéz és bonyolult és nem lehet anélkül abbahagyni, hogy kevésbé valóságosnak tűnjön. Hogy lehet teljesen ítélkezés nélkül élni? Az ítélet rejtetten a tekintetben is jelen van. Nem tudunk megfigyelni, meghallgatni és élni anélkül, hogy ne értékelnénk, vagyis ítélkeznénk. Valójában nem annyira az ítélkezést, mint az ítélkezés mérgét kell eltávolítani a szívünkből; vagyis a gyűlöletet. Jézus parancsát, Lukács megfogalmazásában: *„Ne ítéljetek és titeket sem ítélnek el"*, közvetlenül követi a parancs, mintegy kifejezőbbé téve ezeknek a szavaknak az értelmét:

„Ne mondjatok ítéletet senki fölött, s akkor fölöttetek sem ítélkeznek. Ne ítéljetek el senkit, s akkor benneteket sem ítélnek el. Bocsássatok meg, és nektek is megbocsátanak." (Lk 6,37)

Az ítélet önmagában semleges cselekedet, amely elítéléssel, de felmentéssel és megigazulással is végződhet. A negatív ítéletek azok, amelyek a bűnnel együtt a bűnöst is elítélik. Egy anya és egy külső személy megítélhetik a gyermeket amiatt a hiba miatt, amely ténylegesen megvan benne; az édesanya és a külső személy ítélete azonban teljesen más! Az édesanya szenved emiatt a hiba miatt, mintha a sajátja lenne, felelősnek érzi magát, arra rendeltnek, hogy segítse a gyermekét, és ne kürtölje világgá ezeket a hibákat... A testvérekről kialakított ítéletünknek az édesanyáéhoz kell hasonlítania, mivel *„sokan egy test vagyunk Krisztusban, egyenként azonban tagjai vagyunk egymásnak"* (Róm 12,5); a mások bűnei a mieink is.

Raniero Cantalamessa

SZAVAK ISTENTŐL

- Meghívás az örömre -

A Marana Tha újság januári számában megjelent egy cikkem, melyben tanúságot tettem arról, hogy egy könyv olvasása (Matthew Kelly: „Így szól az Úr") milyen hatással volt lelki életemre, mennyire segítette és újította meg Istennel való kapcsolatomat.

Az említett könyv 1995-ben jelent meg először a Marana Tha kiadó gondozásában. Hozzánk úgy jutott el, hogy édesanyám egy szerzetestestvér ismerősünk ajánlására megvette. Sok könyvet vettünk abban az időben, így figyelmünket valahogy elkerülte ez a könyv és bekerült a többi közé a könyvespolcra. Közben évek teltek el...

Bár vallásos nevelést kaptam és kiskoromtól hittem Istenben, igazából 22 éves koromban (2003-ban), egy hosszabb istenkeresés után találtam igazán Rá és ismertem meg az Ő határtalan szeretetét. Akkor minden megváltozott, életem új irányt vett, elindultam az üdvösség útján, Krisztust követve, az Atya Országa felé.

Isten különböző utakon, különböző eszközökkel vezet minket. 2004-ben eljutottam Medjugorje-ba, megismertem a Szűzanya üzeneteit és meghallottam hívását egy imádságos, megszentelődésre vezető életre. Megpróbáltam üzenetei szerint élni, és örömmel tapasztaltam, mennyi kegyelmet kapok Istentől, milyen gyorsan növekedek a hitben. Mivel még elég tapasztalatlan voltam a hitéletben, sok hibát is elkövettem azokban az időkben. Az ördög ugyebár kétféleképpen támad minket: vagy a jóban próbál megakadályozni, vagy túlhajszol benne és azért esünk el. Én az utóbbi csapdájába estem, és egyszerre túl sok Mária-üzenetet, könyvet olvastam, az imádságban és a böjtben sem tartottam helyes mértéket és fokozatosságot. Ennek következtében sok jó gyümölcs „lehullott a fámról", és bár azt gondoltam mindent megteszek, hogy Istennek tetsző módon éljek, mégis valahogy az öröm és a szeretet megfogyatkozott bennem és békémet is elveszítettem.

Ekkor egy este, ahogy szobámban ültem és gondolkodtam, észrevettem, hogy a könyvespolcon az egyik könyv elborult a többi között. Indítást éreztem, hogy levegyem. Kezembe vettem hát és belelapoztam. Láttam, hogy üzenetek vannak benne, melyeket a bevezető szerint írója Istennek, az Atyának tulajdonít. Elkezdtem olvasni, minden nap csak egy keveset. A szavak megnyugtattak és rövidesen csodálatos békesség szállt le rám. Ettől kezdve mindennapos lelki táplálékká vált számomra ezeknek a szavaknak az olvasása, és ahogy a januári tanúságtételben írtam, a hónapok múlásával egyre többet és többet tapasztaltam meg az Atya szeretetéből, egyre inkább feltárult előttem az Ő igazi Arca, végtelenül irgalmas Atyai Szíve. Szavai az idő múlásával élővé váltak és hatékonynak bizonyultak életemben.

Egy év elteltével, hogy olvastam ezeket az üzeneteket, sürgetést éreztem arra, hogy a könyvvel kapcsolatos tapasztalataimat, örömeimet megosszam másokkal. Úgy éreztem, Isten arra hív, hogy beszéljek másoknak ezekről a szavairól. Csak ekkor kezdtem igazán rádöbbeni, Istennek milyen nagy ajándékát tartom a kezemben és visszatekintve az elmúlt egy évre, mennyi lelki gyümölcsöt hozott számomra, hogy megpróbáltam szavait megvalósítani az életemben. Leginkább azonban arra jöttem rá, hogy ezek a szavak mennyit segítettek abban, hogy megnyíljak az Ő szeretetének, lebontották a korlátokat Közte és köztem, melyeket én magam állítottam.

Minden hívő barátomnak, ismerősömnek szerettem volna adni a könyvből. A Marana Tha kiadót felkerestem, de már nem volt kapható a könyv. Felvettem a kapcsolatot interneten Matthew Kelly-vel, leírtam neki a tapasztalataimat az üzenetekkel kapcsolatban. Másnap már kaptam is választ, melyben kifejezte örömét azon, hogy megérintettek az üzenetek. Egy következő levélben sok kérdést feltettem neki az üzenetekkel kapcsolatban, de azt írta, hogy nincs ideje részletesen válaszolni. Ekkor láttam, hogy az e-mail címe mellé oda van írva, hogy napi 400 levelet kap, ezért senki ne bántódjon meg, ha nem válaszol neki. Internetes weboldalát böngészve még inkább megerősödtem abban, hogy ezt a fiút valóban különleges módon megszólította Isten és komoly küldetést kapott Tőle. Sok könyve megjelent, és évente 100 amerikai városban tart előadásokat, szemináriumokat, lelkigyakorlatokat. Az üzenetek, amiket Istentől kapott, csaknem 50 országban terjedtek el, és hoztak gyümölcsöt sok hívő szívében, akik hittel befogadták ezeket a szavakat. Az üzenetek hitelességét teljesen alátámasztja Matthew élete, hiszen ilyen teljesítményre senki sem képes Isten nélkül.

Egy újabb levélben kértem, küldje el azt a könyvét, amelyet négy évvel azután írt, hogy Isten megszólította őt. Néhány hét múlva nagy örömömre megérkezett a könyv. Ennek címe: „A call to Joy", azaz „Egy hívás az örömre". Ebben a könyvében leírja tapasztalatait Istennel kapcsolatban és megosztja olvasóival azt a bölcsességet, melyet Tőle kapott, úgy fogalmaz, hogy kibontja az üzenetet, melyet az Atyaisten adott az Ő népének rajta keresztül.

Szeretnék most idézni könyvéből:

1993. április 7-én este éppen lefekvéshez készülődtem, amikor felismertem, hogy életem választútjánál vagyok. Az éjjeli szekrényen lévő walkman-emért nyúltam, hogy hallgassak egy kis zenét, mielőtt elalszom. Ekkor egy erős külső jelenlétet éreztem, ami arra késztetett, hogy ne vegyem el a walkman-t. Figyelmen kívül hagytam ezt az érzést. Amikor a fülhallgatót a fejemre tettem, ismét ugyanazt éreztem, de most kétszer olyan erősen. Ismét figyelmen kívül hagytam. Bekapcsoltam a walkman-t és néhány másodperc múlva már hallgattam a zenét, amikor harmadszor is ugyanazt azt az érzést éreztem, ezúttal azonban olyan erősen, hogy tudtam, ez olyasvalami, amit eddig még nem tapasztaltam. Levettem a walkman-t, kiugrottam az ágyamból és letérdeltem. Ahogy a sötétben és a csendben térdeltem, azt kérdeztem magamtól, miért térdelek ilyenkor a szobám közepén. Mielőtt megválaszolhattam volna ezt a kérdést, egy HANGOT HALLOTTAM, amint hozzám beszél: egy hangot, amilyen tiszta hangot még sohasem hallottam.

„Folytasd, amit teszel és higgy magadban és énbennem" – mondta a hang.

Körülnéztem. Senki nem volt a szobában. Testvérem a mellettem lévő szobában aludt. Ismét körülnéztem, de tudtam, hogy senkit sem fogok találni.

Három nappal később megint hallottam a hangot. Akkor már felismertem, hogy a hang, amit hallok, az Atya hangja. Attól a pillanattól fogva ez a találkozás Istennel rendszeresen része volt napjaimnak, habár mindig meglepetésszerű volt látogatása. Ki ez a Személy, akit hallok, de nem látok? Hiszem, hogy a hang, amit hallok, Isten hangja. Évszázadokon át sokakkal megtörtént, hogy hallották Isten hangját. Sokan elítélik azokat, akik ezt állítják, mások nem fogadják el bizonyíték nélkül, míg vannak, akik a gyümölcsök szerint ítélnek.

Azokban az első napokban én is valamilyen bizonyítékot kerestem arra a különös tapasztalatra vonatkozóan, hogy hallom Isten hangját, de nem sokáig, mert a tapasztalat első gyümölcse mély belső béke volt. Egy belső bizonyíték, ez elég volt. Aztán ahogy elkezdtem megtenni a napjaimban, amit Isten mondott, ez a belső béke és derű növekedett és mélyült, és hitem egyre és egyre erősebb lett. Ahogy utazom a világban, hogy tanúságot tegyek az embereknek és felnyissam szemüket az üzenetekre, hogy ők is megvalósíthassák életükben, azt látom, hogy minden egyes embert másképp érintenek meg. Az ő szívükben találtam meg az üzenetek gyümölcsét, és igazából ez a bizonyítéka annak, hogy mindez valóban Istentől jön...

Matthew könyve – „Meghívás az örömre" címmel – rövidesen megjelenik a Marana Tha kiadásában. Mindenkinek ajánlom, legyen olvasója, kereső vagy a hitben már járatosaknak is. Írása nagyon inspiráló, egyszerű, érthető. Csak 23 éves volt, amikor írta és könyve rövid idő alatt a bestseller listák élére került, több országban elterjedt.

Pál apostol mondja: *„A Lelket ne fojtsátok el! A prófétai beszédet ne vessétek meg! Mindent vizsgáljatok meg, a jót tartsátok meg!"* (1Tessz 5,20-21)

Több mint másfél éve olvasom Isten ezen szavait, és hosszú hónapok óta foglalkozom vele mélyrehatóbban is, azért, hogy megoszthassam ezzel kapcsolatos tapasztalataimat másokkal. Ezek a szavak Isten gyermekeinek szólnak, vagyis azoknak, akik már hitre jutottak és élő kapcsolatban vannak Vele a Szentlélek által, akik már a Szentírás szavait megértik és megélik életükben, azoknak, akik már valamelyest járatosak, tapasztaltak a hitéletben, hiszen ez szükséges a megértéséhez, csak hittel lehet befogadni. Nem található benne olyan kijelentés, mely ellene mond a Katolikus Egyház tanításának. Nincs új üzenet, amit a Szentírásban nem olvashatunk, vagy amit a Szűzanya ne mondott volna el jelenéseiben.

Egyszerű szavak, melyek ugyanakkor mély bölcsességet rejtenek magukban. Egy tanítás, mely abban segít, hogy jobban tudjuk szeretni Őt, felismerjük akaratát, szerető jelenlétét, mellyel életünk minden pillanatában velünk van. Szavak, melyek az Atyára irányítják figyelmünket, segítenek jobban megismerni Őt, jobban megnyílni végtelen szeretetének és lebontani a korlátokat Isten és ember között. Szavak, melyek táplálják a lelket, hiszen Istentől valók.

Első olvasásra nekem az volt a legérdekesebb ezekben az üzenetekben, hogy az Atya beszél, nem is annyira az, amit mond, hanem, hogy Ő mondja. Ahogy teltek a hónapok, és minél inkább megtapasztaltam azt a Személyt, akitől a szavak származnak, az Ő szeretetét, ezek a szavak annál élőbbé és hatékonyabbá váltak, egy idő után már egészen természetes volt számomra,

hogy az Atyaisten üzeneteit olvasom. Rácsodálkoztam, hogy e szavak rendszeres olvasásával és elmélkedéssel mélységes bölcsességet lehet felfedezni a legegyszerűbb mondatokban is.

Nagyon fontos a helyes értelmezés, ha nem vagyunk elég járatosak az ilyen üzenetek olvasásában, hogy a félreértéssel ne okozzunk fölösleges feszültséget vagy ijedelmet magunknak. Néhány üzenetével szembenézni számomra elég nehéz volt, de tudjuk, hogy a Biblia olvasása sem könnyű. Sok kihívást állít olvasója elé, melyek megtételére az ember önerőből nem képes, de ha törekszünk rá, Ő minden kegyelmet megad, ami ahhoz kell, hogy megtegyük akaratát. Nem könnyű, hanem küzdelmes útra hív, amelyen meg kell tanulnunk legyőznünk önzésünket, elszakadnunk saját elképzeléseinktől, meghalni önmagunknak, hogy az Ő szeretetében élhessünk, és így minél inkább átadva magunkat az Ő akaratának lelkünk békében és nyugalomban pihenjen. Én valóban azt tapasztaltam, hogy az idő múlásával szeretete egyre inkább kiűzi szívemből a félelmeket, aggodalmakat, lelki sebeim begyógyulnak és egyre inkább önmagammá válok, megtanulom az Ő szemével látni az engem körülvevő világot, valóságot.

Isten a próféta nyelvezetét is felhasználja, amikor szól általa. Számunkra sok megértési nehézséget jelentenek a Biblia szavai, hiszen több mint 2000 évvel ezelőtt készült írások, melyek az akkori emberek beszédmódját tükrözik, ami számunkra idegenül hangzik, mivel más gondolatvilágban élünk. Egy fontos előnye még ezeknek a szavaknak, hogy a prófétája, aki átvette őket, a mai időkben él, a mai ember nyelvezetét használja. Számomra örömteli tapasztalat volt, hogy e szavak olvasása által a Biblia szavai is édesebbé váltak.

Természetesen ezek csak szavak és értéktelenek, ha nem indítanak cselekedetekre, ha nem próbáljuk megvalósítani őket életünkben.

Hosszabb vizsgálódás, utánajárás, és személyes tapasztalataim alapján hiszem, hogy Matthew Kelly-t az Isten valóban különleges módon megszólította, és megbízta azzal a küldetéssel, hogy terjessze üzeneteit, melyllyel minden gyermekéhez szól. Ha tehetjük, ne menjünk el egy ilyen nagy ajándék mellett, hisz mindez értünk van.

Azt gondolom, nincs nagyobb boldogság, mint az Atya szeretetében elmerülni és gyermeki bizalommal egészen átadni magunkat akaratának, mely maga a szeretet és irgalom...

Farkas Judit

FELTÁMADÁS!

A Katolikus Karizmatikus Megújulás Országos Találkozója Szegeden

A megújulás 2006-os országos találkozója szeptember 9-én (szombaton) kerül megrendezésre a szegedi Sportcsarnokban. A 15. találkozó jelmondata: XV. stáció, vagyis a Feltámadás. Nagy öröm és kegyelem számunkra, hogy második alkalommal szervezhetjük meg az említett rendezvényt, Istennek legyen hála érte. A találkozóra magyarországi előadókat hívunk, mert a mi országunk is tele van gyógyító, tanító és próféta fiakkal, és minden olyan szolgálóval, akikben a karizmák csírái növekedésre várnak. Az Úrnak is van üzenete számunkra. *„Akkor azt mondta nekem: »Prófétálj a léleknek; prófétálj, emberfia, és mondd a léleknek: így szól az Úr Isten: A négy szél tájékáról jöjj elő, lélek, és fújj ezekre a megöltekre, hogy új életre keljenek!« Prófétáltam, amint megparancsolta nekem; erre beléjük szállt a lélek, és életre keltek; a lábukra álltak, mint valami igen nagy sereg."* (Ez 37,9-10) Amint azt a csontmezővel megtette, úgy velünk is meg tudja tenni, mert nekünk is nagy szükségünk van a feltámadásra.

Időpont: 2006. szeptember 9., szombat, 9.00-19.00 óráig

Helyszín: Újszegedi Sportcsarnok. Szegedről bármely hídon megyünk át Újszegedre, a főúton maradva a Sportcsarnokhoz érünk.

Plakátok és szórólapok megrendelhetőek: Postacím: Kószó Mihály, 6753 Szeged, Zágráb u. 5. Tel.: 20/8232-129 E-mail cím: koszomisi@citromail.hu

TESTVÉRÜNK! Szükségünk van RÁD. Ajándékozd magadat nekünk és az ÚRnak ezen a napon, hogy együtt ünnepelhessünk, hisz a kereszténység egy örömhírt közvetítő ünnepi közösség. Sok szeretettel hívunk és várunk:

Lele Robi és Kószó Misi

KERESZTÚT

II/2. rész

= VIII. Jézus találkozik a jeruzsálemi = == asszonyokkal ==

„Dávid házára pedig és Jeruzsálem lakóira kiárasztom a jóindulat és az imádság lelkét. Arra emelik majd tekintetüket, akit átszúrtak; gyászolják, mint az egyszülött fiút szokás, megsiratják, mint az elsőszülöttet."
(Zakariás 12,10)

„Nagy tömeg követte, asszonyok is, akik jajgattak és sírtak miatta" (Lk 23,27).

„Jézus hozzájuk fordult: Jeruzsálem leányai, ne engem sirassatok. Inkább magatokat sirassátok és gyermekeiteket, mert jönnek majd napok, amikor azt fogják mondani: Boldogok a meddők, akik nem szültek, nem szoptattak. Akkor majd unszolni kezdik a hegyeket: Omoljatok ránk! És a dombokat: Takarjatok el! Mert ha a zöldellő fával így tesznek, mi lesz a sorsa a kiszáradt fának?" (Lk 23,28-31)

† † †

A Bárány most először nyitotta szóra ajkát, de nem azért, hogy panaszkodjon. Éppen ellenkezőleg: elhárítja magától a sajnálatot.

A próféta Jézus a maga szenvedésében a választott nép szenvedését látja, a bárány népét, amelyet nem egyszer tömegével fognak a vágóhídra hajtani.

Az evangéliumok szerint Jézus csak kétszer sírt. Első alkalommal barátját, Lázárt siratta, másodszor Jeruzsálemet. Lázárban nem egyetlen embert siratott, hiszen tudta, hogy fel fog támadni, hanem az első halálnak és a romlásnak alávetett emberiséget. Isten gyönyörű művét siratta, melynek utolsó ellensége a halál marad. S az Olajfák hegyén állva – mint egykor Dávid – nem az épületeket sajnálta, melyeket hamarosan le fognak rombolni, hanem egy lelki építmény élő köveinek pusztulását. Mindkét esetben a testet siratja, az ember testét és a sajátját: a Templomot, amely az Egyház, s amelynek Izrael – bár még titokzatos módon – egyik legfontosabb tagja. *„Jeruzsálem, Jeruzsálem... hányszor akartam egybegyűjteni fiaidat, ahogy a tyúk szárnyai alá gyűjti csibéit..."* (Mt 23,37; Lk 13,34). Jeruzsálem, *„nem ismerted fel látogatásod idejét"* (Lk 19,44).

Jézus két testvért sirat: az idősebbet, Izraelt és a fiatalabbat, az Egyházat, akik egymás ellen fognak fordulni. Isten fájdalma hatalmas, amikor azt mondja: *„Ha a zöldellő fával így tesznek, mi lesz a sorsa a kiszáradt fának?"* (Lk 23,31) Jézus tudja: egy napon népe inkább azt választaná, hogy inkább természeti csapás pusztítsa el, minthogy átélje a legborzalmasabb üldöztetést, amely embert valaha is sújtott.

† † †

Imádlak, Jézusom, zsidók királya, kinek királysága nem ebből a világból való. Siettesd az órát, amikor néped pálmaággal – talán a vértanúság pálmaágaival – köszönt majd: Áldott, aki az Úr nevében jő!

== IX. Jézus harmadszor esik el == == a kereszttel ==

„Ments meg minket a harmadik bűntől, a reménytelenségtől!" (Paul Claudel)

Úgy látszott, hogy a második bukásnál az Úr a végsőkig megalázta magát, de az irgalom még tartogat meglepetéseket: harmadszor is földre esik, ó, Istenem, miért?

„Egyszer elestem a test gyengesége miatt, azután a lélek gyengesége miatt, de az emberi lét legmélyére kellett süllyednem, hogy teljes egészében megmenthessem az emberiséget, s elestem a szellem gyengesége miatt is. Egyre jobban forgott velem a világ, az emberi reménytelenség poharát a halál kapujában kiittam, ezért zuhantam a földre. Atyám előtt a legsötétebb lélek is kedves; érte hagyja ott a kilencvenkilenc bárányt, mert őrülten szereti. A Getszemáni-kert éjjelén kiittam a kegyetlen szédülés poharát, s magamra vettem az őrület bíbor köntösét. Megismertem az öngyilkos rettegését, s a beteg üvöltését, aki az elmegyógyintézetben átkozza Istent. Több ő, mint a testvérem: érte estem el. És azért is, aki jóvátehetetlen bűnt követ el, s engem szólít, mielőtt a halál köteléke végérvényesen megfojtaná. Mert ha valaki az én nevemet hívja segítségül, bárhol legyen is, meg fog menekülni. Én, a kereszthez kötözött Bárány, ott vagyok a kés éle és Izsák torka között: a kés ellenem fordult..."

† † †

Jézus csak iszonyatos kínok árán tud újra felemelkedni, de feláll, végignéz az eszelős tömegen, mely már a gonosz lelkek játékszere. Értük esett el, akik megölik Királyukat és Istenüket. Ó, meggyalázott arcú Jézus, imádlak Téged. Mentsd meg azokat is, akik a szellem iszonyatos éjszakájában élnek, őrizz meg minket a reménytelenségtől!

== X. Jézust megfosztják ruháitól ==

„Az iszonyatért, hogy utolsó ruhádtól is megfosztanak, könyörülj azokon, akiket kínoznak!" (Paul Claudel)

„A katonák elvették ruháit, és köntösére, melyet egy darabból szőttek, sorsot vetettek" (Jn 19,23).

Isten mezítelen, kiszolgáltatva az emberi szemeknek. Meztelen, mint Ádám apánk, meztelen, mint a felszántott föld, meztelen, mint Jób a szemétdombon, mint az ember amikor megszületik, s amikor visszatér az anyaföldbe. Meztelen, mint a keresztségre készülő, aki levetette régi életét, hogy Jézust öltse magára.

† † †

Nézlek, de nem vagy meztelen, Te magad vagy a ruha, s az ember teste soha nem volt még így felöltöztetve. Szíved tisztasága megtisztítja a Téged néző tekintetet. Te nem követted el Ádám vétkét, és szégyen nélkül állsz kiszolgáltatva, mint az ostya az Oltáriszentségben.

† † †

Nincs többé semmid, amit emberi kéz alkotott volna. A teremtmények, a mezők liliomainak szépsége díszít, s a dicsőség teremtetlen szépsége, amely a jeruzsálemi templomot is betöltötte, mert íme kettéhasad a templom függönye, s a szentélyből felhő száll fel, hogy örökre beburkoljon. Megfosztottad magad testi, lelki, szellemi erődtől, s még azt a keveset is elvették tőled, amid megmaradt. Szegényen Király vagy, királyként szegény vagy.

† † †

Ó, Jézusom, ez a mezítelenség az örökségünk; taníts meg minket, hogy szeretni tudjuk, hogy kívánjuk, és úgy örüljünk neki, mint egyetlen tulajdonunknak! Áldott vagy, amiért szó nélkül hagytad, hogy mindenedtől megfosszanak. Visszaszáll rád a boldogság: *„Boldogok a szelídek, mert övék lesz a föld"* (Mt 5,4).

Imádlak, mindentől megfosztott Jézusom, s követni akarlak! Ó, Jézus, ha az utcán vagy másutt meglátlak Téged mezítelenül egy éhező vagy bebörtönzött szegényben, takarjalak be szeretetem köntösével, ne forduljak el Tőled, s ne mondjam: Mikor volt az, hogy ruhátlan voltál, és én nem öltöztettelek fel?

== XI. Jézust keresztre feszítik ==

„Elég nekem az az Isten, ki megfér négy szög között" (Paul Claudel)

„Három óra volt, amikor keresztre feszítették" (Mk 15,25).

Bűneink miatt szögezték át. Jézus úgy fogadja a keresztet, mint nászi ágyát, mert itt fog kifolyni az új kánai menyegző vize és vére. Meztelen, mint Noé részegsége napján, azért fektetik ágyára, hogy elaludjon a halálban, a szeretettől részegen, a kereszt présén.

Tekintete már csak az eget látja, és imádkozik: a zsoltárszakaszok között az emberiségért könyörög, minden kalapácsütést úgy ajánl fel, mint saját szívének dobbanását: Atyám, gyermekek ezek, s a szerencsétlen gyermekek nem tudják, hogy mit cselekszenek, ne ródd fel nekik ezt a bűnt! A sebeim az enyémek, s én ezeket értük ajánlom fel. A testet örökre átszegezték. Mostantól fogva átlyuggatott kezemből bőséggel fogom rájuk árasztani a Szentlelket. Akkor *„arra emelik majd tekintetüket, akit átszúrtak"* (Zak 12,10), nem fogják újra elkövetni a bűnt, Atyám, gyermekek ezek, a Lélek majd Atyjuk felé fordítja szívüket. Nem a szögek tartanak itt, hanem a szeretet, csakis a szeretet. Kínpadom a szeretet ágyává változik.

† † †

Mindazokhoz szólok, akiket a betegség ágyhoz kötöz: tegyétek kínpadotokat a szeretet ágyává, értetek kiontott véremmel megkönnyítem majd szenvedéseteket. Csak látszólag lesztek mozdulatlanságra ítélve, mert a szeretet mindig mozgásban van.

† † †

Ó, Jézusom, imádom kezed és lábad sebeit! Milyen szép a Golgotán annak a lába, aki a szabadulás jó hírét hozza! Milyen szép az a láb, melyet a bűnös asszony könnyei öntöztek: a szeretet rengeteg bűnt kiegyenlít, a Te szereteted, Jézus, betöltötte a világmindenséget.

Ó, Jézusom, imádom kezed sebeit, ezek jelentik számomra a menedéket a gyötrelmek idején, s valahányszor a bennem lévő bűn a mélybe akar rántani, futok, hogy sebeidbe rejtőzzem el, s meggyógyulok.

Ó, Jézusom, kérünk Téged a vértanúkért, akik látható sebek Testeden, az Egyházon, s imádkozunk hóhéraikért, hogy miután ujjukat bebocsátották a sebbe, így kiáltsanak fel: *„Én Uram, én Istenem!"* (Jn 20,28)

== XII. Jézus meghal a kereszten ==

„Szomjazol, Uram? Hozzám szólsz?" (Paul Claudel)

A keresztet kötelekkel felrántják, az hirtelen belezuhan a gödörbe, s az Úr teste megrázkódik. Jézus megmondta: *„Ha majd fölemelnek a földről, mindenkit magamhoz vonzok"* (Jn 12,32).

Ott van kifeszítve ég és föld között, s két szép karját kitárva átöleli az egész világot. Így szól: *„Szomjazom"* (Jn 19,28), s éreznünk kell, hogy ránk szomjazik, keresztje mágnesként vonz minket. Ott magasodik már az életet adó fa, az élő víz kútja nyitva áll. Ahogyan Évát az alvó Ádám oldalbordájából teremtette Isten,

úgy születik meg most az Egyház az új Ádám átdöfött oldalából, a kereszt fáján, mely megmutatja a jót és leleplezi a rosszat. Már kimondta azt a hét szót, a világ sorsa megpecsételődött, soha többé nem leszünk elhagyottak, valóban minden elvégeztetett.

„Jézus hangosan felkiáltott: Atyám, kezedbe ajánlom lelkemet. E szavakkal kilehelte lelkét" (Lk 23,46).

Halála pillanatában a zsoltárt idézi, amit még Máriától hallott, s amit minden zsidó kisgyermek megtanul ágya fölé hajló édesanyjától: Be jado afquid ruhi, kezébe ajánlom lelkemet.

† † †

Ő halt meg elsőnek, nem volt annyi ereje, mint a két latornak. Isten gyenge, gyengesége irántunk való szeretetéből fakad. Isten túlságosan szereti az embert.

† † †

Ó, Jézusom, imádlak, amiért feláldoztad magad, soha nem leszek képes felfogni egy ekkora áldozat értelmét, de tudom, hogy miért tetted. Tudom, hogy kereszted az utolsó tanításod az emberiséghez, mert *„senki sem szeret jobban, mint az, aki életét adja barátaiért"* (Jn 15,13). Ó, Jézusom, jöjjenek minél többen a kereszthez, mert ott ismered meg barátaidat! Ó, Jézusom, soha ne hiányozzon életünkből a kereszt!

= XIII. Jézust leveszik a keresztről =

„Itt befejeződik Jézus Passiója, de a szeretet története folytatódik." (Paul Claudel)

„Pilátus csodálkozott, hogy már meghalt. Magához hívatta a századost, s megkérdezte, valóban meghalt-e. Miután a századostól megbizonyosodott róla, Józsefnek ajándékozta a holttestet." (Mk 15,44-45)

Egy holttest már nem zavar senkit, de ez Jézus Teste, Isten Teste, s az Atya nem engedi, hogy az enyészeté legyen! Ki sejtheti, hogy a természet törvényei most születnek újjá, hogy hasonlóan a világ teremtéséhez, amikor Isten világosságot bocsátott a földre, ebből a holttestből elképzelhetetlen hatalom fakad, s ez a hatalom át fogja változtatni az egész világot?

József végtelen tisztelettel veszi karjába az Áldozati Bárány imádandó Testét, és Mária ölébe helyezi. Az anya könnyeivel mossa le gyermeke arcát, mint amikor az újszülöttet mossák le a vértől. A szeplőtelen fogantatás megőrizte őt a szüléssel járó szenvedéstől, de az új Éva, a Test és az Egyház anyja most végtelen fájdalomban hozza világra gyermekét. Ahogy Jeremiás próféta mondta: *„Mihez hasonlítsalak, mivel vesselek össze Jeruzsálem leánya? Ki tudna megvigasztalni Sionnak hajadon leánya? Mert nagy, mint a tenger, a fájdalmad. Ki gyógyíthatna meg?"* (Siralmak 2,18)

† † †

Milyen szép vagy te az asszonyok között, milyen szép vagy csendes fájdalmadban! Ebben az órában neveznek el az angyalok a Vértanúk Királynéjának. A te kínszenvedésed tovább fog tartani, mint Fiadé, szenvedésetek a szeretetben kapcsolódik össze.

† † †

Ó, Mária, irgalom anyja, fájdalom anyja, hajolj minden szenvedő fölé, hiszen te az idők végezetéig öledben tartod Fiad Testét, köpenyeddel rejted el meztelenségét és gyengéd szeretettel öleled át. Az Énekek éneke beteljesedett: *„Balját a fejem alá teszi, jobbjával meg átkarol"* (Én 2,6)

Ó, Jézusom, leborulok imádott Tested és szent bizalmad előtt. Taníts meg, hogy amikor úgy érzem, Isten és ember is elhagyott, édesanyád karjára bízzam magam.

=== XIV. Jézust sírba helyezik ===

„Ez nem csak az új sír, hanem a testem."
(Paul Claudel)

„Aztán levette, gyolcsba göngyölte, és sziklasírba helyezte, ahol még nem feküdt senki. A készület napja volt, a szombat már beállóban. A Galileából érkezett asszonyok is elmentek és megnézték a sírt, hogyan helyezték el benne a holttestet. Hazatérőben illatszereket és keneteket vásároltak, a szombatot meg a parancs szerint nyugalomban töltötték." (Lk 23,53-56)

† † †

Lefeküdt a Júda törzséből való Oroszlán, Dávid sarja; beteljesítette a sabbatot. Visszatér Atyjának nyugalmába, mert ez volt az első teremtés célja. Lépéseinek zaja visszhangzik a holtak országában, Ádám meghallja és szíve hevesen ver, eszébe jut, amikor Isten közeledett az Édenkertben, közvetlenül a bűnbeesés után. Jézus azonban nem azért szállt le a pokolra, hogy előzze, hanem azért, hogy magával vigye a dicsőség fényébe, mert az Emberfia azért jött, hogy megkeresse és megmentse az elveszetteket. Legyőzte a test birodalmát, az Emberfiának Teste áthatol a halotti leplen, a sír elé gördített nehéz sziklán, s a ház falán, ahol az apostolok rejtőznek, bezárt ajtók és ablakok mögött. A világosság ragyog a sötétben, s még ha be is akarnánk zárni lényünk ajtaját és ablakait, tudjuk, hogy jön, elgördíti a követ szívünk sírja elől, hogy ezután ne kőszívünk legyen, hanem hús-vér szívünk.

Áldott vagy minden szenvedésedért, amellyel ekkora dicsőséget szereztél; a dicsőségért, melyet nekünk hoztál!

† † †

Ó, Jézusom, minden szenvedés, minden sötétség és látszólagos halál ellenére a Te győzelmedben akarunk élni.

Harmadnapra halottaiból feltámadt!

Efraim testvér

Fordította: Csaba Ildikó (Nyolc Boldogság Közösség)

A bűnről

II/2. rész

Minden nap imádkozom: „Uram, tisztítsd meg érzékeimet! Világosítsd meg érzékenységemet! Gyógyítsd meg múltamat, rossz emlékeimet!" Szükségünk van erre, mert az, aki minket kísért, intelligensebb és erősebb is nálunk. Ha követem őt a gondolataimmal, akkor máris legyőzött. Az első pillanatban ellen kell állnom!

Pál apostol azt írja az Efezusi levélben: *„Öltsétek magatokra Isten fegyverzetét!"* Nagyon pontosan leírja: *„Legyetek erősek Isten fegyverzete és hatalma által! Öltsétek magatokra Isten fegyverzetét, hogy ellen tudjatok állni a Sátán folyamatos kísértéseinek!"* Nekünk nem a test és vér ellen kell hadakoznunk, hanem a fejedelemségek és hatalmasságok ellen, ennek a sötét világnak az uraival szemben. A gonosz lélekkel szemben. Ezért öltsétek magatokra Isten fegyverzetét, hogy a kísértést kiálljátok. Hogy a harc próbáját kiálljátok.

Aztán elhangoznak a javaslatok, mit kell magunkra ölteni: *„Csatoljátok derekatokra az igazság övét, öltsétek magatokra a megigazulás páncélját, sarunak meg a készséget viseljétek a békesség evangéliumának hirdetésére. Mindehhez fogjátok a hit pajzsát, ezzel elháríthatjátok a gonosz minden tüzes nyilát! Tegyétek fel az üdvösség sisakját és ragadjátok meg a lélek kardját, vagyis Isten szavát! Minden alkalommal imádkozzatok a Lélekben könyörögve és imákat mondva."* (Ef 6,10-17) Így tudjátok a gonosz lélek minden tüzét kioltani.

Ha nem olvassátok a Szentírást, akkor nincs kezetekben a pajzs. A gonosz ezért tud legyőzni titeket. Isten nekünk ajándékozta Igéjét, a Lélek kardját. E nélkül nem tudjuk megvívni a harcot. Isten Igéje a Szentírásban, Isten Igéje emberi formában. Vagyis a Szentírás misztériumát úgy tudjuk megérteni, ahogy Isten emberlétének titkát megértjük. Ő Isten élő Igéje, aki segít minket Lelke által, hogy Isten Igéjét megértsük, erőt merítsünk belőle, és harcolhassunk a bűn ellen. A bűn alapvetően Istennel szembeni bizalmatlanság. Minden bűn, minden bizalmatlanság a függetlenségből fakad. Meg kell harcolnunk a lélek harcát!

Ez azonban nem megy kísértés nélkül. Jézust is egészen a keresztig kísértette és szenvedett tőle. Ismerjük a sivatagi történetet, Jézus megkísértését. Jézus negyven napot böjtölt. Valóban éhes volt, és az ördög ezt kihasználta: *„Mondd a köveknek, hogy változzanak kenyérré!"*

Minden esetben, amikor a kísértés jött, Jézus a hit kardját használta. Miután Jézus legyőzte a gonoszt és minden kísértést, azt olvassuk a Szentírásban: *„Azután elhagyta őt egy időre a kísértő."* Egy időre... Aztán újra visszatért a kísértő. Egészen élete utolsó pillanatáig, egészen a keresztig.

Velünk is ez történik. Sosem leszünk kísértés nélkül. De mindig győzni fogunk, ha szorosan Jézusba kapaszkodunk. Így velünk lesz ereje, és Ő fölemel minket. Mi az Ő győzelmének az oldalán állunk. Nem a gonosz lélekkel vagyunk kapcsolatban. Ha a kísértés idején Istenhez kiáltunk, akkor a kísértést már a kezdeti stádiumában legyőzhetjük. Eltökéltnek kell lennünk, hogy már az első pillanatban nemet mondjunk a kísértésre. Kísértésre mondott „nem"-ünket azonnal követnie kell Isten akaratára mondott „Igen"-ünknek.

A Zsidó levélben az áll: *„Ti még nem álltok ellen véretek omlásáig."* Mindig teljes bevetésünket igényli, mert az, aki ellenünk küzd, ő is teljes erőbedobással teszi ezt. Mindig megkísérli, hogy eltávolítson minket Jézustól. És ezzel kezdődik a bűn!!

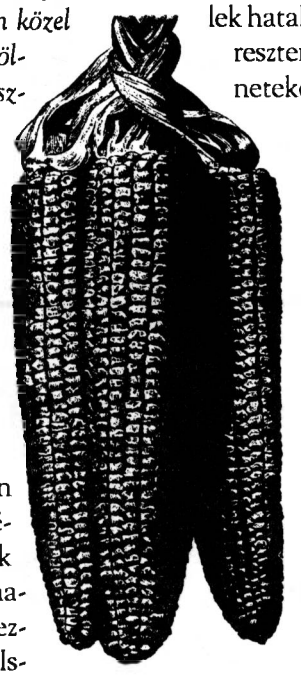
Ha belemegyünk a vele való vitába, akkor lelkünk elhomályosul. Nem fogunk tisztán látni és egyre gyengébbek leszünk. Végül belehullunk a kísértés kötényébe. Egészen mindegy, hogy milyen típusú kísértés ez. Harcot igényel. Jézus azt mondja: *„Senki nem húzhat ki titeket a kezemből."* Ő mindig szilárdan tart minket. De nekünk is akarnunk kell, hogy Ő szilárdan tartson. Nekünk nincs erőnk, Jézusnak van ereje. Nekünk csak akarnunk kell, hogy Ő szilárdan tartson minket, és akkor Ő szilárdan tud tartani minket. Semmilyen kísértés nem szakíthat el minket az Ő kezéből. Amikor Jézus ezt a mondatot mondta, akkor rögtön hozzáfűzte: *„És senki nem szakíthat el titeket az Atya kezéből, mert az Atya mindenkinél nagyobb."*

Pál megismerte, hogy sem ég fölötti, sem föld alatti, sem semmilyen földi hatalom nem tud minket elszakítani Isten szeretetétől, melyet mi Jézus Krisztusban megkaptunk. Isten gondoskodik arról, hogy a gonosz ne tudjon minket legyőzni. Azonban mindezeket meg kell értenünk és el kell fogadnunk, hogy helyesen cselekedjünk, hogy Isten erejét igénybe vegyük, nehogy a gonosz csapdájába belehulljunk. Engednünk kell, hogy a Szentlélek betöltsön bennünket. A legszebben ez a dicsőítésben történik meg. Ezért van az, hogy minden

új lelkiségi mozgalom a dicsőítésnek olyan nagy jelentőséget tulajdonít.

A 22. zsoltárt imádkozta Jézus a kereszten, ami Istenről szól: *„Te trónolsz Izrael dicsősége felett."* Ez azt jelenti, hogy amikor Istent dicsőítjük, Ő egészen közel van hozzánk. Akkor Ő szeretetének erejét ki tudja nyilvánítani életünk fölött és semmitől sem kell félnünk. Már az egészen kicsi gyermekek is tudják, hogy ha énekelnek, akkor elfelejtkeznek minden félelmükről.

Ha például le kell menniük a pincébe, hogy onnan vizet hozzanak föl, akkor a kisgyermekek általában énekelnek és ezzel elűzik félelmüket. Ez egy régi tapasztalat, egy emberi tapasztalat. Isten azt mondja: *„Igen, így van ez! Hogyha dicsőítetek, egészen közel vagyok hozzátok, akkor ki tudom terjeszteni fölétek az én kegyelmemet, akkor rátok tudom áraszta-ni lelkemet, akkor biztonságban vagytok a kísértésektől."*

A bűn nagyon veszélyes. A Római levél 6,23-ban ez áll: *„A bűn jutalma a halál, Isten ajándéka az örök élet a mi Urunkban, Jézus Krisztusban."* Pál azt a tapasztalatát írja le, amelyet a keresztények Rómában éltek meg. Azt mondta nekik: *„Korábban a bűn rabságában voltatok."* Nem volt kapcsolatotok a megigazulással.

Mi volt ennek a következménye? A végén csak a halál várt rátok. Nem volt semmi esélyetek az örök életre. De amióta nem vagytok a bűn rabságában, mert önként átadtátok magatokat Istennek, ti is Isten rabjai lettetek, ezáltal megkaptátok szabadságotokat, és így Isten benneteket is a világosságra tud vezetni.

Most egyre inkább hasonlatossá váltok Istenhez. Ennek végén vár a beteljesedés és az örök élet.

A bűn veszélyes, hiszen eltávolít Istentől. Az 1Tim 6,10-ben azt írja Pál apostol: *„Minden baj gyökere a pénz utáni sóvárgás. Így néhányan, akik törik magukat utána, már elpártoltak a hittől és sok bajba keveredtek."* Mindezt láthatjuk abban a világban, amelyikben élünk. Magunkon is érezzük.

A növekvő jólét következtében sokan eltávolodtak a hittől. Amíg nagy volt a szükség, addig sokkal több ember kereste Istent. A templomok tele voltak, az imák intenzívebbek voltak, az Istennel való kapcsolat erősebb volt. Vagyis minden baj forrása a sóvárgás, a bírvágy: venni, venni, venni, venni!

Tudjuk ezt... és mindegyikünk veszélyben van. Még ha csak kis dolgokról van is szó: „Hú, már három éve hordom ezt a ruhát! Vehetnék már egy újat! És ez a lánc is egészen jól áll nekem! A szomszédomnak nagyobb az autója, a házat is át kellene festeni. Tulajdonképpen még nem hullik a vakolat, de jobb lenne egy másik szín." Ismerős gondolatok ezek, ugye? „Van három pár cipőm, de éppen látok egy másikat. Milyen jó is lenne megvenni!"

Olyan gyorsan elveszítjük szívünket a mulandó dolgok miatt! Minden nap kísértést szenvedünk. Jézus azt mondta: *„Ajtód előtt állok, és kopogtatok, és aki kinyitja, ahhoz belépek, és vele étkezem, és ő énvelem."* A Szentírásban ez úgy áll, hogy a bűn az ajtó előtt áll, és ő is kopogtat, ha még nem nyitottad ki előtte. De ha ma azt mondtad: „Igen, tessék!" – ő máris bemegy. Pillanatok kérdése az egész. Az első pillanatban kell ellenállni, különben kiszolgáltatjuk magunkat a gonosz lélek hatalmának. Nem akarok senkiben félelmet ébreszteni, én csak figyelmeztetni szeretnélek benneteket arra, amit Isten nekünk ajándékozott.

Szent János 1 levelének 5,17 versében azt írja: *„Minden igazságtalanság bűn."* De különbséget tesz, mert hozzáfűzi: *„Van olyan bűn is, amely nem egyenlő a halállal."* Vannak olyan bűnök, amelyek olyan súlyosak és olyan fajtájúak, hogy úgy cselekszünk, mintha Isten nem is lenne. Ekkor Istentől elszakadunk. „Én ezt meg akarom tenni, mindegy, hogy van-e Isten vagy nincs." Aki így cselekszik, az elszakítja magát Istentől.

De János azt írja: *„Vannak bűnök, amelyek nem egyenlőek a halállal."* Ezek azok a bűnök, amikor az ember számol Istennel, és azon töpreng, hogy az talán nem is lehet olyan rossz, de ez a bűn is igazságtalan, mert a szeretet ellen, a bizalom ellen van.

Szent Pál apostol egészen világosan leírja, milyen legyen a lelki tükrünk. Azt mondja, mindaz, ami nem hitből történik, az bűn. Ezalatt azt érti, hogy ha te a legkisebb módon is eloldod magad az Isten-kapcsolattól, akkor már a bűn útján jársz.

Ha az, amit teszel, nem olyan, mint amit Jézus Krisztussal együtt megtehetsz, akkor a bűn útján jársz. Többé vagy kevésbé, mert elszakadtál Jézustól és a bűn útján haladsz. Ezen az úton Jézus nem megy veled. Kilépsz a védelme alól. Egyre jobban kiszolgáltatod magad a gonosz lélek támadásainak. Minél inkább eltávolodsz, annál kevésbé tud védeni. Balesetek történnek, betegségek történnek, de a legrosszabb, hogy csökken a hited. Istenbe vetett reményed megfogyatkozik. Másokban bizakodsz. Szereteted csökken. Átadottságod fogyatkozik meg. Lassan, de biztosan eltűnik az Istenbe vetett bizalom képessége.

Ez a legnagyobb veszélye a bűnnek. Kígyóként kicsúszik a kezedből. Nem is vesszük azonnal észre, hogy

nincs rajtunk a hit pajzsa, a lélek kardja és az üdvösség sisakja. Szükségünk van ezekre! Azért kapjuk Istentől, mert szükségünk van rájuk. Nem arról van szó, hogy Isten számunkra valami fölöslegeset ad. Szükségünk van Istennek ezen ajándékaira, különben nem tudunk ellenállni a bűnnek, különben elesünk a kísértésben. Elkezdünk igaztalanul cselekedni és Istenbe vetett hitünk és bizalmunk megfogyatkozik. Mint egy olajlámpa, amelyben nincsen többé olaj.

Ismerjük a szüzekről szóló példázatot, az öt okos és öt balga szűzről. Szükségünk van olajra. Isten felkent minket – a keresztség szentsége által a fejünkön, a bérmálás szentsége által a homlokunkon. Minden adományunk megvan, amire szükségünk van, hogy küzdjünk az Evangéliumért. Ehhez magunkban kell megküzdenünk.

Ellen kell állnunk a bűnös kísértésnek, mindig az első pillanatban! Ha egy rossz gondolatom támad, vagy a lelkemet megzavaró kép jut az eszembe, rögtön azt mondom Jézusnak: „Nézd a fejem! Itt van ez a buta gondolat. Vedd el! Azt akarom gondolni, amit Te akarsz, hogy gondoljak. Itt van ez a rossz kép. Vedd el tőlem! Nem akarom! Én Téged akarlak látni." És rögtön segít! Mindig az első pillanatban!

Gyakorolni kell! Senki nem tudja ezt egyszerűen, rögtön megtenni, gyakorolni kell a harcot!

János azt írja:

„Mindezt azért írtam le nektek, hogy ne vétkezzetek! De ha valaki közületek vétkezik, annak tudnia kell: Van szószólónk Istennél! Jézus Krisztus, az Igaz!"

Ámen! Alleluja!

Edel Echart

TANÚSÁGTÉTELEK

Olyan jó szeretni az Atyát!

Engedjék meg, hogy bemutatkozzam: Mészáros Gábornak hívnak, 1974. május 19-én születtem Ózdon.

Születésemkor agyvérzést kaptam és lebénult a bal oldalam. Betegségem miatt intézetbe kerültem, ahol mozgássérültekkel foglalkoztak. A szüleim 1985-ben elváltak, ami igen megviselt. Az intézetben nagyon egyedül éreztem magam. Munka után csavarogtam vagy a keresztanyámmal akupunktúrára jártunk, szüleim ugyanis mindent megtettek volna azért, hogy meggyógyuljak. Már akkor is megmutatkozott életemben az Úr, mert abban az időben kaptam egy Kenneth Hagin könyvet a hitről és a gyógyulásról, bár hinni még nem tudtam benne, mert addig nem hallottam a Jóistenről. Persze, hogy inkább a természetgyógyásznál kerestem a gyógyulást.

Nagyon magányos voltam és visszahúzódó magatartásom miatt nem is barátkoztak velem az intézeti fiúk. Maradt a rockzene és a csavargás. ISTENNEK HÁLA sohasem ittam, sohasem dohányoztam, sohasem kábítószereztem! Koncertekre jártam és ebben találtam meg a boldogságomat, sőt a heavy metal volt életem középpontja. A kemény rock azt sugallta nekem, hogy az élet egy nagy semmi, ugyanakkor fölajzotta érzelmeimet és bizonyos fokig kiemelt a valóságból.

Eljutottam odáig, hogy loptam. Kiemeltem egy magnót egy kocsiból. Örültem neki, de állandóan hazudnom kellett miatta az intézetben. A végén persze kiderült. Nagyon szégyellem magam emiatt, de ilyen a világ. Édesanyám nem sokat törődött velem, mert ivott. Lopásom után édesapám hazavitt Kunszentmártonba. Itt kezdődött utam a pokolba...

Édesapám szeret ugyan engem, de nem tudja ezt kimutatni. Mindenféle elvárásokat támasztott felém. Tudom, hogy jót akart, de nem tudott elfogadni engem. Például, hogy emeljem fel a lábam, mert akkor tudnék szépen járni, csak lusta vagyok, stb. Nem akarta megérteni, hogy nem tudok szépen járni. Csak a rockzenében találtam feloldódást. „Zenemániámon" keresztül megismerkedtem egy lánnyal, aki olyannak fogadott el, amilyen vagyok. Nagyon megszerettem őt. Évekig leveleztünk és szoros barátság alakult ki közöttünk, majd a barátságból szerelem lett. Ő tartotta bennem a lelket. A szüleimmel való kapcsolatom azonban tragikus volt. Állandóan beleszóltak mindenbe, állandóan kritizáltak...

Úgy éreztem, így nem tudok élni! Édesapám teljesen tönkretette az idegeimet és az életemet folytonos elvárásaival. Fizikailag sohasem bántott, azonban teljes lelki elnyomásban tartott. Alapjában véve jó ember, csakhogy őt az mozgatja, számára az a fontos, ami külsőség, amit az emberek látnak és gondolnak rólunk. A bűn sem számít neki, a másikban azonban rögtön meglátja. Édesanyám a válás után teljesen tönkrement. Amikor pedig a barátnőm is szakított velem, öngyilkos akartam lenni. Elegem lett abból, hogy állandóan másnak kell lennem, mint aki valójában vagyok. Már a rock sem adott távlatot.

Egy szép napon, amikor már teljesen kész voltam, amikor már kerestem a „kötélnek az ágat", találkoztam az ***Igazi szeretettel, Jézussal****! Elhívtak egy imaközösségbe, ahol egy fiatal mellém állt és egészen egyszerűen közölte velem, hogy* ***„Jézus így szeret, ahogy vagyok"****! Akkor teljesen betöltött Isten Szeretete, a Lélek! Megismertem az örömöt, a feltétel nélküli elfogadást, a szabadságot. Krisztus megváltoztatta az életemet a Szentlélek által. Megtapasztaltam a megváltottság semmivel össze nem téveszthető boldogságát!*

Másnap eladtam heavy metal lemezgyűjteményemet és egészen új életet kezdtem, hiszen már volt, Aki szeret, Aki értelmet ad a küzdelemnek, az életnek. Az Ő ajándékaként hamarosan kibékülten barátnőmmel, aki azóta hites feleségem lett.

Persze ezután is voltak/vannak problémák, gondok, kísértések az életemben – talán még nehezebbek, mint ezelőtt –, de most már van ***Jézusom****, Aki mindig velem van. Egy karizmatikus közösségbe járok. Nagyon sokat tanultam a hitről és* ***Istenről****. Megismertem az Atya irgalmas szeretetét, új képét fedeztem fel a hatalmas és eddig büntetőnek tartott Atyaistennek, és ez az arc olyan szeretetreméltó, hogy belesajdul az emberek szíve. Begyógyultak csalódott szívem sebei, mert megérkeztem az atyai házba! Ő rám adta legdrágább köntösét, jobbjára ültetett és ellátott minden jóval. Olyan jó szeretni az Atyát!* ***Tudom, hogy mindig újabb csodákat tartogat számomra! Olyan jó szeretni az Atyát!***

Gábor

A kísértésről

Nemrég ültük Pünkösd ünnepét, mely minden keresztény számára a Szentlélek kiáradását jelenti, ami kapocs és éltető erő is egyben mindannyiunk számára. Számomra egy utazást tartogatott Rómába, ahová már öt éve vágyódom. Utazásom célja a Szent főváros volt és nem a turisztikai látványosságok. Tizenkét éve vagyok hívő és úgy éreztem, az elmúlt évek koronája ez az út, ami persze sok „véletlenen" keresztül esett éppen Pünkösdre. A Lélek vezet és rajta keresztül kapjuk az Üdvözítő minden kegyelmét, mindent, amire csak szükségünk van (persze nem szerintünk). Igyekszem jómagam is odafigyelni erre a vezetésre, így történt, hogy ráhagyatkozásom közben nem vettem észre, hogy nem csak a kegyelem irányít, hanem beférkőzik a kísértés is.

Történetem fél évvel ezelőtt kezdődött, amikor felmerült bennem az ellenállhatatlan igény, hogy bocsánatot kérjek valakitől, aki nagyon fontos volt a számomra, és akit 17 éve mélységesen megbántottam. Érlelgettem magamban a dolgot és tudtam, amint lesz rá esélyem, megteszem, hiszen sokszor eszembe jutottak a történtek és nagyon kikívánkozott belőlem a bocsánatkérés. Pár hete meghívót kaptam egy internetes közösségi portálra, ahol néhány régi ismerősömet megtalálva, egyszer csak eszembe jutott ennek az illetőnek a neve. Beírtam a nevét... Rövidesen előttem volt egy olyan fotó, ami 15 éve készült róla, így összetéveszthetetlenül felismerhettem, hiszen 17 év távlatában annyi minden történik, hogy fogalmam sem volt róla, ki lett belőle, vagy hogy mennyit változott. Megörültem neki és küldetésszerűen azonnal bocsánatot is kértem tőle. Alig vártam, hogy válaszoljon. Ahogy megjött az üzenet, felszabadultam. Kedves volt. Nagyon. Megbocsátott. Nem tudok semmi ehhez fogható jó érzést, mint amikor felszabadul a 17 éves teher – az Úr kegyelméből – amit magunknak okozunk más megbántása által. Leírhatatlan az az öröm, amit aznap éreztem.

Eddigi történetem szép, tündérmesébe illő pillanatai ezzel véget is értek. Ugyanis, bár legurult hátamról a mázsás kő, de közben feltépte a sebet. Mindazt a bűnt, amit 17 évvel ezelőtt elkövettem mások, de főleg önmagam ellen. Újraéltem a 18 éves önmagamnak vágyakkal és vad indulatokkal teli valóságát. Éreztem minden érintést és a vonzalmat is ugyanúgy, mint akkor. A bajt betetőzte az is, hogy drága barátom leírta, hogy én voltam élete nagy szerelme. Ez csak olaj volt a tűzre, hiszen lenyűgöző a gondolat, hogy valakinek egyszeri és megismételhetetlen élménye voltam. Az ego! A birtoklás! A hiúság! És máris kísértés lett a csodából, mert minden vágyamat az ő tudomására is hoztam. Ugyan visszakozva ellenállt, de tisztán „tudtam", hogy ez pusztán gyenge próbálkozás az én egóm „ellenállhatatlan" tankjaival szemben. Vesztésre álltam a test és a Lélek harcában. Tébolyodottan rohantam volna a vesztem felé minden nagyszerűt hátrahagyva, megbántva vele az Urat, a családomat és azt az embert is, akit ilyen hosszú idő után visszakaphattam.

Lelki vezetőm óvott a bajtól. „Ne találkozz vele" – mondta, de engem vonzott, mint a mágnes. Nem voltam a magam ura. Soha nem éreztem ehhez foghatót. A tes-

tem átvette az irányítást a lelkem felett. Ijesztő volt (nem csak számomra). Nem tudtam enni, aludni, sőt még imádkozni sem, egész nap üzenetet, vagy hívást vártam. Miután kiborítottam mindent magamból ennek a fiúnak és elutasítottam (hála az Úrnak!), egyetlen dolgot tettem – amit mindig teszek, ha félek –: szívemre szorított Evangéliummal mentem lefeküdni és bár imádkozni nem tudtam, kértem Jézust, hogy segítsen rajtam. Napok óta először tudtam aludni, és rögtön éreztem, amire azt mondják: „lélekben nyugodni". Nagyon jó volt, de ezzel még nem ért véget a történet, mert nem tűnt el sem a vágy, sem az az ösztönös vadász, aki bennem lakik. Mintha minden összefogott volna ellenem. Járok közösségbe, amire nagy szükségem lett volna az ezt követő napon is, hiszen az Oltáriszentség előtt térdepelve sok minden kitisztul bennem. Persze pont akkor volt dolga a férjemnek és úgy jött haza, hogy csak az utolsó fél órát érjem el a miséből, mert valakinek vigyáznia kell a kislányomra. Amint hazaért, kirontottam az ajtón és elmentem a találkozóra. Imádkoztunk egymásért és nagyon megnyugtató volt minden körülöttem. Ima közben felnéztem a feszületre és az a vízióm támadt, hogy fény árad ki rám Belőle. Erőt adott, „rávilágított" arra a tényre, hogy hol van az én családom, hogy hová tartozom, hogy mik a kötelességeim. Hála érte, Uram!

Másnapra kijózanodtam. Távoli múltnak tűnt a kísértés, a hátrahagyott „romok" viszont valóságosak voltak. Lelkiismeret-furdalásom volt, amit igyekeztem rendezni régi barátommal is. Ezt szentgyónás követte. Gyónás után ismét találkoztam a barátommal. Másképpen láttam őt. Legszívesebben átöleltem volna – olyan szeretettel, amit Jézustól kaptam, aminek semmi köze a testiséghez, annál sokkal több. Azt hiszem, halványan kezd derengeni Mária titka, aki kegyelemben és szeretetben volt teljes. Nem volt szüksége a nemiségre, hiszen lényegesen többel bírt. Sajnos az eddigiek tudatában ezt az ölelést én nem adhatom oda, mert nem biztos, hogy nem ébresztenék vágyat mindkettőnkben. Ez is lehet a gonosz eszköze. Soha ne becsüljük le a kísértés erejét, még akkor se, ha kegyelemben vagyunk, sőt talán olyankor kell a legjobban vigyázni. Valamint, ha én tényleg szeretem ezt az embert, akkor nem birtoklom és odaadom valaki olyan számára, aki meg tudja neki adni azt, amit én már nem adhatok. Bízom benne, hogy megmaradhat köztünk az a tiszta szeretet, ami nem tőlünk ered, de kapcsolatban tart a Lélek által. Azonban ne felejtsük el, hogy ha meg is menekülünk, a harc azért folyik és egyetlen megtartó erő az ima és a szentségek.

Mi lehet a tanulsága az én történetemnek? Hogy a kísértés úgy jön és megy, mint a tornádó, mindent elsöpörne, ha tehetné... Egyetlen támaszunk az Úr segítsége! Sohasem lehetünk annyira önteltek, hogy azt képzeljük egyetlen pillanatra is, hogy mi irányítunk, mert ez nem így van. Nekünk a döntés jutott, de szerencsénkre ez sem kevés. Ha tudjuk, hová forduljunk, megtart és táplál minket az a Fény, ami összeköt bennünket az Irányítóval. Hálát adok Neked, Uram, Pünkösd misztériumáért, hogy Szentlelked küldted segítségünkre, hogy aki hisz és bízik, az el ne vesszen!

Magdolna

Tartalomjegyzék

Katona István: Az élet szabályai 3

Raniero. Cantalamessa: Az őszinte szeretet 4

Farkas Judit: Szavak Istentől – Meghívás az örömre 8

Efraim testvér: Keresztút (II. rész) 11

Edel Echart: A bűnről (II. rész) 14

Gábor: Olyan jó szeretni az Atyát! (Tanúságtétel) 16

Magdolna: A kísértésről (Tanúságtétel) 17

Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

MARANA THA

A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja

Megjelenik kéthavonta.

Szerkesztőség:
Budapest 1146 Thököly út 120.
Tel: 222-5306

Felelős kiadó, főszerkesztő:
Katona István

Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa

Műszaki szerkesztő: Fehérváryné Merényi Ágnes

Készült: ETO-Print Nyomdaipari Kft.

Felelős vezető: Balogh Mihály

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

- Májusban megjelentettük **Robert DeGrandis: Nemzedékek gyógyítása** című könyvét (700.–Ft), amely imákat is tartalmaz a családfa gyógyulásáért.
- Újságunk Olvasóiért – testi-lelki gyógyulásukért – minden hónapban **szentmisét** ajánlunk fel.
- A nyár folyamán **kívánunk kedves Olvasóinknak jó pihenést** és lelki megerősödést a lelkigyakorlatokon.
- **Mary Usha nővér** az idén is jön Magyarországra, lelkigyakorlatokat tart. Érdeklődni lehet Poór Tündénél: 06-20/515-1138.
- A Katolikus Karizmatikus Megújulás Országos Találkozója szeptember 9-én lesz a szegedi Sportcsarnokban. Bővebb információ a 10. oldalon olvasható.

Címünk: 1146 Bp. Thököly út 120. Tel/fax: 222-53-06
E-mail cím: maranatha.hu@freemail.hu; katona.istvan@freemail.hu
Honlapunk: www.maranatha.hu **Mobil:** 06/20 438 61 60

Ujjongjatok Istennek,
minden földek,
örvendezve szolgáljátok
az Urat, járuljatok eléje
lelkendezve!
Tudjátok meg,
hogy az Úr az Isten;
ő alkotott minket és az
övéi vagyunk az ő népe s
az ő legelőjének nyája.
(zsolt. 100,2-3)

180.-Ft

Uram, nem fuvalkodik fel szívem,
és nem néz magasra szemem,
nem járok nagy dolgok után,
erőmet meghaladó csodák után,
hanem megyugtattam
és elcsöndesítettem lelkemet;
mint a kis gyermek anyja ölén,
mint a kisgyermek,
olyan most a lelkem.

(Zsolt. 131,1b-2)